

Arrest

**nr. 146 379 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LYS, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in maart 1996 het Rijk binnen en diende op 10 april 2015 een asielaanvraag in. Op 28 april 2015 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Oulad Amar Oulad Salam, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. Op uw twaalfde verhuisden jullie naar Tanger waar u tot maart 1995 woonde.

Uw vader is in 1987 overleden en uw vier broers hebben al jaren geleden Marokko verlaten en zijn naar België gekomen om hier te werken. Ondertussen zijn ze hier genaturaliseerd en ook uw moeder is via gezinshereniging naar België gekomen. U hebt nog een zus die woonachtig is in Tanger, een andere zus heeft een verblijfsvergunning in Spanje.

U hebt in maart 1995 Marokko verlaten en vertrok legaal naar Spanje, u had een werkvisum en verbleef daar tot einde 1996, toen kwam u op vraag van uw broers naar België. U had een kaart van vijf jaar op basis van een arbeidscontract. In 1998 huwde u met een Marokkaanse met de Belgische nationaliteit van wie u in 2000 uit de echt scheidde. Daarna had u een relatie met een Vlaamse vrouw met wie u een dochter, die de Belgische nationaliteit heeft, heeft. Deze relatie is intussen op de klippen gelopen, maar u heeft wel nog contact met uw dochter.

Tijdens uw verblijf in België kwam u een aantal keren met het gerecht in aanraking en werd u veroordeeld. Op 19 maart 2015 werd u op het Belgisch grondgebied aangetroffen in het bezit van drugs en hierbij werd geconstateerd dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het gesloten centrum om u naar Marokko te repatriëren. Een eerste poging hiertoe was voorzien op 12 april 2015, doch op 10 april 2015 diende u een asielaanvraag in en u weigerde uw medewerking aan deze repatriëring.

U stelt asiel te hebben aangevraagd omdat er een poging had plaatsgevonden om u te repatriëren en er al tweede repatriëring was gepland. U stelt niet naar Marokko terug te willen keren omdat uw familie hier woonachtig is, uw dochter zich hier bevindt en u in Marokko niet over de nodige middelen beschikt om daar te kunnen overleven.

B. Motivering

Er dient na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Marokko in 1995 hebt verlaten om te gaan werken in Spanje. Vervolgens bent u einde 1996 naar België gekomen op aanraden van uw broers. Sindsdien bent u altijd in België gebleven en u gevraagd waarom u dan nu asiel aanvraagt verwijst u naar het gegeven dat men gepoogd heeft u naar Marokko te repatriëren. U kan niet terugkeren, zo stelt u, omdat uw hele familie, onder wie ook uw dochter, zich hier in België bevindt en u in uw thuisland niet over de nodige financiële middelen beschikt om te kunnen overleven. U gevraagd of er nog andere redenen zijn die aan de grondslag van uw asielaanvraag liggen, verwijst u nog naar het gegeven dat u problemen heeft met uw gezondheid, maar dat het intussen wel al beter gaat. Andermaal gevraagd of er nog andere redenen zijn, stelt u dat dit alles is (CGVS p.2-3). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u zich louter beroept op socio-economische motieven en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, § 2, b van de gecoördineerde vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. U stelt immers nooit problemen in Marokko te hebben gehad, ook niet met uw autoriteiten en ook nooit politiek actief te zijn geweest (CGVS p.2).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties worden u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat er zich in uw administratief dossier een kopie van een laissez-passer bevindt. Dit document heeft betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit

van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de *“artikelen 48/3, 48/4 en 57 bis van de wet van 15 december 1980; artikel 1(A)2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951; beginselen van Behoorlijk Bestuur; artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het algemene principe van recht van gewettigd vertrouwen van de burger ten opzichte van de overheid (algemene beginselen van behoorlijk bestuur) ; het beginsel van rechtszekerheid”*.

2.3. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Verzoeker voert de schending aan van *beginselen van Behoorlijk Bestuur; het algemene principe van recht van gewettigd vertrouwen van de burger ten opzichte van de overheid (algemene beginselen van behoorlijk bestuur) ; het beginsel van rechtszekerheid”*, doch geeft niet de minste toelichting op welke wijze deze beginsel werd geschonden te meer gezien de devolutieve bevoegdheid van de Raad in het kader van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging of schade. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronnd, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekster om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Verzoeker stelt niet dat hij in de negatieve belangstelling staat van de Marokkaanse autoriteiten, integendeel, hij bevestigt dat zijn problemen van louter sociaal en economische aard zijn. Verzoeker voert geen elementen aan waaruit een vervolging kan blijken.

Hij beweert: *“Zo kan de wederpartij niet voorbijgaan aan de uitdagingen van de sociale groep gevormd door Marokkanen in het buitenland die terugkeren naar Marokko.*

In het rapport van juni 2013 getiteld (vrij vertaald) “Terugkeer van illegale migranten in Marokko. Wat re-integratie beleid? (Stuk 3) ”, het Institute for Public Policy Research verklaart: “De sociale en economische ongelijkheden werden gevoeld door terugkeerders naar Marokko zonder spaargeld of worden benadeeld op de arbeidsmarkt (bijvoorbeeld als gevolg van een strafblad).” (P. 21)

“Alleen de rijken konden comfortabel te leven in Marokko, terwijl de rest van de bevolking was worstelen om rond te komen.” (P. 21)

“De sociale en economische problemen kunnen komen en aan elkaar en psychologisch beïnvloeden repatrianten.” (P. 22)

“Geen van de geïnterviewden hadden hulp van gouvernementele of niet-gouvernementele organisaties (NGO's) te reintegreren ontvangen.” (P. 24)

De aanvrager kan meer ernstig worden getroffen door deze sociale en economische discriminatie als ze terugkeren naar Marokko.

Inderdaad, zoals het Commissariaat-generaal weet (pagina 2 van de hoorzitting), zijn strafblad is geen maagd, dus hij kan meer dan enige andere persoon in deze discriminatie worden gericht, en zal hij volledig worden uitgesloten van de arbeidsmarkt van de Marokko en van de Marokkaanse samenleving. Het gebrek aan politiek van reïntegratie van migranten terug naar Marokko genereert discriminatie van deze sociale groep, en is een daad van vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

Daarom moet de status van vluchteling overeenkomst aan de heer OUACHARAF zijn”.

3.2. De door verzoeker aangedragen informatie vermag aldus geenszins de conclusies van de bestreden beslissing te weerleggen, integendeel de informatie stelt hooguit dat re-integratie ernstige inspanningen kan vergen en meer maatregelen door de Europese en Marokkaanse autoriteiten moeten genomen worden, wat de Raad niet betwist. Echter nergens kan blijken dat de maatschappelijke groep van teruggekeerde Marokkanen voldoet aan de definitie van sociale groep in de zin van het vluchtelingenverdrag. Ter terechtzitting wordt dit evenmin beweert en wordt bevestigd dat de door verzoeker gepleegde misdrijven enkel op Belgische bodem werden gepleegd en hij in Marokko evenmin gerechtelijke vervolgd wordt.

3.3. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4. Waar verzoeker vraagt om in hoofdorde de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingen.

3.7. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK